

Stevo Akkerman: 'Donderdagmiddag dochter' Uitgeverij Nieuw Amsterdam, Amsterdam 2013. ISBN 9789046815304 (Zwangerschapsproblemen/ Syndroom van Potter/Dood/ Rouw/ Spiritualiteit/PO/1) Zie ook: www.nieuwamsterdam.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Boek van 160 pagina's waarin de Stevo Akkerman schrijft over het verlies van zijn dochter Evy Elise, die kort na de geboorte overlijdt. Toen zijn vrouw Maria 30 weken zwanger was, werd bij Evy geconstateerd dat zij geen nieren had: ze was niet levensvatbaar. De schrijver beschrijft wat de impact van dood van Evy op het leven van hem en zijn vrouw is geweest. Hun huwelijk komt onder druk te staan: zijn vrouw wordt lid van de Pinkstergemeente, terwijl Stevo twijfelt aan de fundamenten van zijn geloof.

Website uitgever: 'Cirkelend rond de dood van de pasgeboren Evy Elise, is Donderdagmiddagdochter het verhaal van haar vader. Streng-gereformeerd opgegroeid, kiest hij voor een 'geloof met gaten'. Maar wat als zijn vrouw haar heil heel ergens anders zoekt? 'Natuurlijk mag ze zelf weten wat ze gelooft. Maar dit niet. Donderdagmiddagdochter is het ontroerende en oprechte verhaal van een vader die om moet gaan met het verlies van zijn kind, van een echtgenoot die zijn huwelijk door zijn vingers ziet glippen en van een man die zijn geloof moet herijken.'

Over de schrijver:

Stevo Akkerman (1963) is journalist en chef buitenland van het dagblad Trouw. Van 1991 tot 1995 was hij correspondent in Praag. Van zijn hand verschenen eerder de romans *Vals weerzien* en *De inboorling*. Stevo Akkerman is getrouwd met Maria. Samen kregen zij drie kinderen: naast een miskraam en vlak na haar dood gestorven Evy Elise, twee zonen, een dochter.

Korte Beschrijving:

Stevo Akkerman beschrijft in dit boek hoe Evy in 1996 geboren werd, wat daaraan vooraf ging en hoe zij hun dochter hebben begraven. Evy leefde 'een donderdagmiddag lang'. Akkerman licht toe hoe hun leven daarna beïnvloed werd door de dood van Evy. Haar dood zet onder andere geloofszaken op scherp.

Maria zoekt steun in de Pinksterbeweging terwijl Stevo zoekende is naar zijn band met God. Hun leven gaat door, zij hebben nog andere kinderen, voor wie zij er (moeten) zijn.

Maar Stevo en Maria groeien uit elkaar, het geloof komt tussen hen in te staan, verschillen worden zichtbaar: Maria zoekt steun bij de Pinkstergemeenschap terwijl Stevo bezig is met een moeizame zoektocht naar een geloofsvorm die bij hem past. Akkerman licht de achtergronden toe van zijn gereformeerd vrijgemaakte uitgangspunten, waarmee hij gebroken had. Ook licht hij andere vormen van gemeenten toe die hij niet ziet zitten. Hij beschrijft zijn puberjaren, licht zijn opstand tegen kerk en zijn familie toe. Hij heeft zich nooit helemaal van het geloof afgekeerd, maar twijfelt omdat de antwoorden van een kerk niet bevredigend waren, voelde als een keurslijf. Hij licht toe hoe hij uiteindelijk een geloofsvorm vindt in Amsterdam bij de kerk van het Begijnhof.

Door de jaren heen hebben Maria en hij het contact met elkaar echter verloren. Het komt uiteindelijk zo ver dat ze scheiden om vervolgens te merken dat ze toch bij elkaar horen.

Wat viel op:

Hoe in dit boek een geloofsstrijd zo wordt beschreven dat je benieuwd bent naar de afloop, een zoektocht naar de zin van het leven, waarbij de zwangerschap, geboorte en dood van Evy een belangrijke rol spelen. Als het ware de boel op scherp zet. Schokkend vond ik dat de schrijver schrijft over de vraag die de Pinstergemeente heeft gesteld of je ziekte en dood had kunnen voorkomen door te bidden. De schrijver heeft het in dit boek niet over wat goed is of fout, maar hij heeft beschreven waarom keuzes gemaakt worden en steun gezocht. Of juist niet. Hij stelt vragen en zoekt antwoorden, op zoek naar het leven en de levensinstelling die bij hem past.

Citaten:

Pag. 12: 'Deze dagen zouden we moeten kunnen overslaan. Het vonnis is geveld, breng het ten uitvoer. Wacht niet langer, zet ons niet langer te kijk. Maar het kan niet, want het kind weet van niks, het is nog onderweg, hij groeit naar ons toe en pas als hij er is, zal blijken dat hij er niet kan zijn.'

Pag. 29: 'Ik ben de oudste van tien kinderen, van wie er drie niet in leven bleven. Ik ben de man van een vrouw die weet wie Jezus voor haar is. Ik heb een dochter begraven en ik heb een zoontje weggelegd zien worden. Ik heb drie kinderen: twee zonen-de jongste geboren na de dood van Evy-en een dochter. Dat is mijn cv.'

Pag.30: 'En in de boekenkast ligt ook een wit fotomapje dat begint met de foto van een gesloten wieg en eindigt met de foto van een gesloten graf.'

Pag.143: 'Ik ben in Auschwitz-Birkenau geweest, in Treblinka, in Theresiënstadt. Op die plekken hangt de echo van de onverhoorde gebeden nog altijd tussen de barakken, het vergeefse smeken zweeft boven de as vijvers - het is onmogelijk dat niet te horen. Maar dan is het ook onmogelijk om aan te nemen dat het Allerhoogste op ons verzoek nu wél links en rechts zal ingrijpen.'

Pag.152: "Ik wil niet verder leven in angst. Angst voor voortdurende afwijzing. Ik wil in de eerste plaats God liefhebben en dienen."

Recensie/Extra: <http://www.uitzendinggemist.nl/afleveringen/1365984>

<http://www.cultuurbewust.nl/literatuur-76435-donderdagmiddagdochter-stevo-akkerman-recensie>

Irene Schoenmacker 23-08-2013: ' (...) Stevo vraagt zich voortdurend af waar de grens ligt tussen waanzin en redelijkheid. Het is een rauw verhaal, met scherpe observaties die snijden en doen twijfelen. De grens tussen waanzin en ratio lijkt helemaal niet zo'n dikke vette streep te zijn. (...) Donderdagmiddagdochter lees je in

een middag uit. Desondanks beantwoordt de schrijver lang niet alle vragen en deze spoken nog lang na in het hoofd. Stevo Akkerman vertelt een persoonlijke geschiedenis die eigenlijk eeuwen omvat. Een prachtig relaas en ode aan de dochter die op een donderdag langskwam en weer moest gaan.'

Persrecensies:

http://www.nieuwamsterdam.nl/donderdagmiddagdochter#.UIEvSxCgy_o

'Een oprecht en goed geschreven boek. Stevo Akkerman heeft de gave kernachtig en met een vleugje humor te formuleren.' Friesch Dagblad

'Een heftig, intrigerend verhaal. Sterk en goed geschreven, doordat het niet sentimenteel is verwoord.' Het Parool

'Een oprecht relaas. Ingetogen, sober, oprecht.' Reveil

'Een ontroerend, confronterend verhaal over het verlies van een kind, een huwelijk dat onder druk staat en het herijken van geloof.' Volzin

'(...) Bij een boek dat zo persoonlijk is als dit, stel je je als uitgever altijd de vraag of er een breed publiek voor kan worden gevonden. In zijn boek geeft Stevo Akkerman zelf het overtuigende antwoord: 'Wat ondraaglijk is als je het moet horen in een volle tram, is ontroerend als het je in vertrouwen wordt verteld door de stille stem van een schrijver, en laat het dan – wij bidden: laat het dan alsjeblieft – zo particulier zijn als maar kan.' – JL